

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.874 van 2 oktober
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIRSZENWORCEL, die loco advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 7 juni 2008 komt verzoekster met een vliegtuig uit Moskou aan in België met een geldig paspoort annex visum type C geldig tot 14 juni 2008.

Op 8 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot teruggrijving ten aanzien van verzoekster, alsook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 8 juni 2008 dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voornoemde beslissing van 8 juni 2008 houdende de teruggrijving.

Op 9 juni 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 12.366.

Op 10 juni 2008 dient verzoekster een verzoek tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer van Brussel op grond van artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 12 juni 2008 wordt verzoekster in vrijheid gesteld.

Op 12 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – model B. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

In toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

*- artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een **geldig visum**.*

(…)”

Op 16 juni verklaart de Raadkamer van Brussel het verzoek zonder voorwerp daar verzoekster werd vrijgelaten op 12 juni 2008.

Op 10 juli 2008 ontvangt Dienst Vreemdelingenzaken de vraag van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geadresseerd aan de Belgische Staat om verzoekster niet van het grondgebied te verwijderen totdat het Hof opnieuw beschikt.

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij is van mening dat verzoekster het vereiste belang ontbeert nu de eventuele schorsing/annulatie van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

Verzoekster heeft wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen. De exceptie dient te worden verworpen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het beginsel volgens welk de administratieve overheid ertoe gehouden is bij het nemen van haar beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verwijt de minister een kennelijke beoordelingsfout door een bondige motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een aantal belangrijke elementen zoals het bestaan van een eerste beslissing tot teruggrijping van 8 juni 2008 en het niet ontvangen van een beslissing of document betreffende haar invrijheidsstelling, noch van de redenen waarom zij vrijgelaten werd op 12 juni 2008. Verzoekster vervolgt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zij binnengekomen is met de wettelijk vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort annex visum type C, geldig tot 14 juni 2008, terwijl het bevel werd betekend op 12 juni 2008.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid 1° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou zij beschikken over een geldig visum type C, geldig tot 14 juni 2008, nu uit de stukken die door verweerder ter gelegenheid van onderhavige procedure werden overgelegd, blijkt dat het visum van verzoekster op datum van 9 juni 2008 werd geannuleerd. Op 9 juni immers berichtte de Dienst Vreemdelingenzaken de Belgische Ambassade te Moskou over het feit van de annulering van een door het Pools Consulaat te Moskou afgeleverd visum, namelijk het visum n° PL6061013, afgeleverd aan B.O. (verzoekster). Op 10 juni 2008 wordt de annulatie van het visum ook ter kennis gebracht

aan de consul van Polen in Rusland, zoals blijkt uit de stukken van het administratieve dossier. Gezien het oorspronkelijk verleende visum geldig van 27 mei 2008 tot 14 juni 2008 werd geannuleerd op 9 juni 2008, beschikt verzoekster sinds 9 juni 2008 dan ook niet meer over een geldig visum, zodat verweerder op grond van alle gegevens van de zaak, correct en in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum.

Waar verzoekster nog stelt dat verweerder geen rekening hield met een aantal belangrijke elementen zoals het bestaan van een eerste beslissing tot terugdrijving van 8 juni 2008 en het niet ontvangen van een beslissing of document betreffende haar invrijheidsstelling, noch van de redenen waarom zij vrijgelaten werd op 12 juni 2008, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot de loutere bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met deze elementen. Voor zover verzoekster van oordeel is dat uit de bestreden beslissing zelf duidelijk moet blijken dat met deze elementen rekening werd gehouden, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht geen dergelijke verplichting inhoudt. Zoals hiervoor reeds werd gesteld dient de overheid niet “verder” te motiveren. Het volstaat dat het determinerende motief is aangegeven. Het feit van een reeds bestaande beslissing tot terugdrijving en het feit van de invrijheidsstelling zonder kennis van de achterliggende redenen, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster op 12 juni 2008 niet in het bezit is van een geldig visum en aldus het grondgebied dient te verlaten op grond van artikel 7, 1ste lid, 1° Vreemdelingenwet. Het determinerende motief wordt zeer duidelijk vermeld.

Verzoekster maakt een schending van de motiveringsplicht, noch van het beginsel volgens welk de administratieve overheid ertoe gehouden is bij het nemen van haar beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, noch van het redelijkheidsbeginsel, aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt dat een verplichte terugkeer naar het herkomstland een schending uitmaakt van het recht op gezinsleven, dat een repatriëring naar Rusland tot een verdwijning van het gezinsleven kan leiden. Vervolgens stelt verzoekster dat ze ver en gescheiden zou moeten leven van haar naaste familie, met name de biologische vader van haar ongeborn kind en haar toekomstige schoonzus, gevestigd in België, dat de uitvoering van de bestreden beslissing ook tot gevolg zou hebben dat de biologische vader, dhr. M.F., die zich op het Belgische grondgebied bevindt, de geboorte van zijn kind mist en ook tegenstrijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Ten slotte stelt verzoekster nog dat artikel 8 EVRM naast het familie- en gezinsleven ook de eerbiediging van het privé-leven inhoudt en dat het begrip ‘privé-leven’ onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur en dit ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij haar aankomst in België op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van het feit dat zij naar België kwam om haar toekomstige schoonzuster en de vader van haar kind te vervoegen. Integendeel verzoekster verklaarde dat ze de intentie had om na één dag verblijf in België af te reizen naar Polen om daarna blijkens het retourticket terug te vliegen via Brussel naar Moskou op 18 juni 2008. In haar verzoekschrift ingediend in het kader van haar vroegere procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, stelt verzoekster voor het eerst dat zij voor een kort verblijf naar België is gekomen en ten laste zal worden genomen door haar schoonzuster van Roemeense nationaliteit, die in België verblijft. Van de vader van het kind is geen sprake. Uit geen enkel gegeven van het administratieve dossier blijkt aldus dat verzoekster een nadere uitleg zou geven over het begrip “gezin” dat zij nu stelt te vormen met de toekomstige vader van haar kind en haar schoonzuster. Aangenomen dat inderdaad kan worden aangenomen dat zij een feitelijk gezin zou vormen met haar schoonzuster, dan nog maakt zij geen schending van het artikel 8 EVRM aannemelijk daar zij voor haar aankomst in België steeds gescheiden heeft geleefd van haar schoonzuster. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt deze enkel in dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Bovendien staat het verzoekster vrij om, zo er al sprake kan zijn van een gezinsleven, haar gezinsleven in haar land van herkomst verder te zetten. Immers is het zo dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM zou kunnen beroepen, er vooreerst sprake dient te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, alsook dat het voor de vreemdeling nagenoeg onmogelijk moet zijn om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekster noch de voldoende hechte relatie aan, noch een dergelijke onmogelijkheid tot het leiden van een familieleven in het herkomstland en beperkt zij zich tot het uiten van loutere beweringen.

Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de biologische vader die zich op het Belgische grondgebied bevindt, de geboorte van zijn kind mist, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster opnieuw overgaat tot loutere beweringen, nu zij noch de eventuele status van dhr. M.F. als biologische vader poogt aan te tonen, noch voornoemde heer zijn verblijf in België bewijst. Tevens heeft verzoekster nooit melding gemaakt van de toekomstige vader van haar kind zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden. Bovendien dient er op gewezen dat de nakende bevalling verzoekster niet vrijstelt om te beschikken over geldige binnenkomstdocumenten. De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet

worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen.

Tenslotte wenst de Raad erop te wijzen dat, aangaande verzoeksters argument dat artikel 8 EVRM ook onder meer het recht op ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen omvat, de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster verzuimt echter aan te geven waaruit de foltering of mensonterende behandeling zou bestaan waaraan zij zou worden blootgesteld indien zij wordt teruggestuurd naar haar herkomstland, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.